

Moj vzornik Davo

*Davo s smučmi pod
Everestom leta 1996
Foto: Viki Grošelj*

Najbrž se to marsikomu zdi neverjetno, toda na smučeh sem stal veliko prej, kot sem se navezal na alpinistično vrh. Čeprav sem Dalmatinec, me je sneg že od malih nog čarobno privlačil, verjetno tako, kot mojega prijatelja Dava Karničarja. Najino poznanstvo sega v poletje 1968, ko sem se spustil z Dolgega hrbta do Češke kočice, kjer sem srečal prijaznega oskrbnika Andreja Karničarja, obkroženega z otroki, med katerimi je bil tudi njegov šestletni sin Davorin - Davo. Spomnim se Andreja, kako se je začudil: "Kaj pa Dalmatinec dela tukaj?"

Potem sem začel plezati in sem se včlanil v Planinsko društvo Mosor v Splitu, vendar me obsedenost s smučanjem po velikih strminah ni nikoli zapustila. To je bil čas, ko se je začelo ekstremno smučanje. Najprej se je svet čudil Japoncu Yuichiru Miuri, ko se je 6. maja 1970 s smučmi spustil z Južnega sedla, 8000 m, na Mount Everestu in s padalom nadzoroval svojo hitrost. Potem je prišla generacija pravih ekstremnih smučarjev. Sylvain Saudan, Patrick Vallencant, Toni Valeruz, Heini Holzer in Jean-Marc Boivin so bili moji idoli. Vmes sem postal tudi dober smučar in učitelj smučanja, vendar mi odprave v Himalajo niso pustile dovolj časa, da bi uresničil svoje

smučarske sanje, mi je pa uspelo smučati s 7546 metrov visokega vrha Muztagh Ata na Kitajskem. Med tem časom sem pogosto slišal za fantastične spuste bratov Karničar, na primer po severovzhodni steni Eigerja in vzhodni steni Matterhorna.

Ko sem leta 1993 srečal Dava na slovenski odpravi na K2, se mi je zdelo, da uresničuje moje neizpoljene sanje. Žal sta tragedija Boštjana Kekca in pozneje slabo vreme Davu takrat preprečila smučanje s K2.

Leta 1995 smo se znašli pod Anapurno, zadnjim osemtisočakom, ki ga Slovenci še niso preplezali. 29. aprila sem skupaj z Vikijem Grošljem iz tabora ena s filmsko kamero posnel spust bratov Andreja in Dava. Smučanje po strmih severnih pobočjih Anapurne je bilo največji uspeh v zgodovini ekstremnega smučanja do takrat. Nikoli ne bom pozabil najinega veselja ob srečanju nad taborom 1 in Vikijevih vzklikov: "Hej, Stipe, glej, kako Slovenci smučajo!" "In Hrvatit snemajo!" sem presrečen odgovoril.

Takrat smo z brati Karničar postali zelo dobri prijatelji, zato so me hude stvari, ki so se začele dogajati, še toliko bolj prizadele. Andrej zaradi pomrznjenih prstov žal ni mogel več hoditi v Himalajo. Potem se je 10. junija 1997 v Kamniško-Savinjskih

Davo Karničar pod Anapurno leta 1995

Foto: Stipe Božič

Alpah nad Okrešljem zgodila grozljiva tragedija, v kateri je med reševalno vajo s helikopterjem umrlo pet slovenskih gorskih reševalcev, med njimi Davov brat Luka Karničar.

Z Davom sem šel ponovno v Himalajo leta 1996, tokrat na Mount Everest. Davo je želel postati prvi

človek, ki bi smučal z vrha sveta. Odprava je bila precej močna, vendar nas je zajela usodna nevihta, ki je 10. in 11. maja ubila devet ljudi.¹ Davo je bil ujet na 8200 metrih. Skupaj s Stanetom Klemencem sem ga čakal v šotoru na Severnem sedlu, na nadmorski višini 7000 metrov. Šotor je bil poln filmske opreme, imela sva skoraj šestdeset kilogramov objektivov s kamerami, filmskimi trakovi in baterijami. Veter je pihal tako močno, da sem mislil, da bo najin šotor popolnoma raztrgal. Davu so v tej grozni nevihti pomrznili prsti in se je moral odpovedati vrhu. Nato sem po radiu BBC slišal, da se je na južni strani gore zgodila velika nesreča.

Leta 2000 zaradi poslovnih obveznosti nisem mogel z Davom ponovno pod najvišjo goro, da bi prisostvoval ponovnemu poskusu smučanja z vrha sveta, a moje veselje ob njegovem uspehu je bilo neizmerno, saj ni uresničil le mojih sanj, ampak sanje vseh alpinističnih smučarjev, ki so si upali sanjati o spustu s temena Matere boginje Zemlje. Davo je še v večji meri postal moj vzornik. Toda na žalost smo vsi, tudi vzorniki, smrtni. Njegova smrt je še posebej boleča, ker se nam zdi banalna, če ji sploh lahko damo tak pridevnik. A na srečo je zgodba, ki jo je napisal in za seboj pustil Davo Karničar, nesmrtna. ◉

Stipe Božič

Pred šotorom pod Everestom leta 1996; 8300 m

Foto: Viki Grošelj

¹ Podatki glede števila smrtnih žrtev Everesta sredi maja 1996 v prispevkih o Davu Karničarju niso enaki, ker eni avtorji govorijo o enem dnevu, drugi pa o dveh ali več.

